

26 december 1880

Woensdag

Op het laatste nippertje stortte Diogenes Pendergast zich in het tijdportaal. Hij werd met zo'n kracht het verleden in geslingerd – naar het New York van 1880 – dat hij met een klap op de smerige straatkeien van het steegje smakte. Instinctief draaide hij zich om en rolde over de grond om de klap te verzachten, waarbij hij van top tot teen onder de modder en paardenmest kwam te zitten. Hij krabbelde overeind en keek over zijn schouder naar het portaal – nog net op tijd om een laatste vage schittering op te vangen voordat het verdween. Met een binnensmondse vloek inspecteerde hij zijn smerige kleding, maar daar was op dat moment niets aan te doen. De prooi die hij achternazat was net iets eerder dan hij het portaal door gedoken... en bleek nu spoorloos. Voor geen geld mocht hij verdwijnen in het negentiende-eeuwse New York.

Diogenes raapte de grote leren koffer op die hij altijd bij zich had en bij zijn abrupte aankomst had laten vallen, en haastte zich de steeg uit naar een druk kruispunt. In zijn eigen tijd zou dit Times Square heten, maar in dit lang vervlogen tijdsgewricht droeg het nog de naam van de boerenakker die het ooit geweest was: Longacre. Hij prentte de naam van de doodlopende steeg in zijn geheugen – Smeë's Alley, volgens een groezelig bordje aan de muur – en keek om zich heen, op zoek naar zijn mannetje. Hij zag de rijtuigen, de onverlichte winkels; hij snoof de zware rook van kolenkachels op. En daar was zijn prooi: Gaspard Ferenc, te midden van een menigte voetgangers haastig op weg over Broadway.

Met grote passen ging hij achter hem aan. Hij maakte zich geen zorgen dat Ferenc zou merken dat hij geschaduwd werd – die druiloor wist niet eens van Diogenes' bestaan, laat staan dat Diogenes hem al weken in de gaten hield of hem door het tijdportaal gevolgd was.

Over de vraag waarom hijzelf achter Ferenc aan het verleden in gedoken was, kon hij later nadenken. Momenteel was hij alleen maar opgewonden over het feit dat hij zijn eigen deprimerende wereld achter zich gelaten had.

Algauw had hij Ferenc bijna ingehaald, en hij bleef vlak achter hem lopen. De wetenschapper had een bespottelijke combinatie van kleren aan, zo te zien een samenraapsel van wat hij maar in de kast had liggen en wat negentiende-eeuws kon overkomen: een roodgeruit flanellen overhemd, een zwarte werkbreek met overal zakken, en Doc Martens. Maar goed, hij had dan tenminste geprobeerd zich te kleden op deze expeditie, waarvan het doel Diogenes onduidelijk was; hijzelf had geen tijd gehad voor dit soort voorbereidingen. In dat opzicht was het straatvuil op zijn kleren een godsgeschenk: nu vielen de zwarte coltrui en broek niet zo op die hij had gedragen tijdens zijn geheime verblijf in de uithoeken van de villa van zijn broer aan Riverside Drive. Zijn eigen anachronistische outfit zou nog eerder de aandacht trekken dan die van Ferenc.

Bij een restaurant bleef Diogenes staan en streek met zijn hand over het zwarte bord waarop met schoolbordenkrijt varkenspootjes werden aangeprezen; het witte stof smeerde hij over zijn gezicht. Door dit poedereffect zou hij een acteur lijken in een van de vaudevillevoorstellingen die op dat moment zo populair waren in het theaterdistrict. Daarna volgde hij Ferenc over Broadway, waarbij hij en passant twee welgestelde heren ontdeed van hun portefeuille en zakhorloge.

Ferenc' bestemming bleek een pandhuis te zijn, een paar honderd meter ten zuiden van Longacre Square. Diogenes dook naar binnen bij een kleermaker een paar deuren verder en kocht haastig een overhemd, een grote cape en een hoed, die hij meteen opzette. Zijn leren valies was wel zo haveloos en onopvallend dat hij dat niet verder hoefde te vermommen. Hij knoopte de cape tot aan zijn nek dicht en

trok de rand van de hoed diep over zijn gezicht, en zo liep hij weer naar buiten. Terwijl hij langzaam langs het pandhuis liep, zag hij dat Ferenc een jaden beeldje stond te verhandelen – zo te zien afkomstig uit de collectie van de Pendergasts – in ruil voor enige dollarbiljetten, een cape en een pet. Hij liep de winkel uit en repte zich verder in zuidelijke richting, op de voet gevolgd door Diogenes.

Wat wilde die gast in vredesnaam? De plotselinge, mysterieuze excursie boeide Diogenes mateloos. Dit was een voorbereide actie, dat was duidelijk, en waarschijnlijk hoopte hij een fortuin binnen te halen. Want hebzucht, wist Diogenes, was een van Ferenc' zwakke punten. Maar wat was hij van plan? Ongeweten kon Ferenc alles verknallen voor Diogenes, en de beste oplossing zou zijn hem onmiddellijk om zeep te helpen. Maar naast enkele andere, onduidelijker beweegredenen was Diogenes ook nieuwsgierig. Hij zou het een tijdje aankijken.

Even later werd duidelijk wat Ferenc in gedachten had. Hij stak 26th Street over en liep de Federal Bank of Commerce binnen. Hij bleef even rondhangen bij een balie waar klanten hun formulieren konden invullen, en ging daarna in de rij staan bij een van de loketten. Diogenes sloot aan bij een andere rij. Even later was Ferenc aan de beurt, hij stond tegen de bankbediende te praten. Maar al gauw bleek dat Ferenc iets wilde wat op problemen stuitte; de lokettist liep weg bij zijn tralievenster, kwam weer terug, verdween opnieuw... en keerde terug met een hoger geplaatste functionaris. Helaas: ook deze kon niet aan Ferenc' verzoek voldoen.

Diogenes stond intussen zo dichtbij dat hij het gesprek kon opvangen. Als hij nog getwijfeld had aan Ferenc' achterbakse bedoelingen, werd nu duidelijk wat die behelsden. Hij probeerde honderd dollar in biljetten uit 1880 om te ruilen voor vijftwintig gouden munten ter waarde van vier dollar, de zogeheten 'Stella's' – alleen bezat de bank helaas maar twee van deze zeldzame stukken, beide in slechte conditie.

Bijna was Diogenes in lachen uitgebarsten. Deze complexe en gevaarlijke excursie naar het verleden, naar een tijdperk waarin iemand met fantasie en durf zo vreselijk veel kon bereiken, bleek uiteindelijk slechts om puur gewin te gaan. Hij wilde die zeldzame munten

meenemen naar de eenentwintigste eeuw en met woekerwinst verkopen – maar hij had de zaak nu al verknoeid. Diogenes' geamuseerde minachting raakte vermengd met een aan woede grenzende teleurstelling. Zodra de gelegenheid zich voordeed, zou hij dat minne mannetje van kant maken.

Hij zag dat Ferenc, razend nu zijn plan leek te mislukken, zijn woede uitte door te gaan staan tieren tegen de vrouw achter hem in de rij. Er kwam een bewaker aanlopen; Ferenc stond met gebalde vuisten te schreeuwen, en daarbij werd een goedkoop digitaal horloge aan zijn pols zichtbaar – dat had hij kennelijk vergeten af te doen. Bij de aanblik van dit verdacht ogende voorwerp veranderde de ruzie in een absurd handgemeen, waarna de onfortuinlijke Ferenc uiteindelijk in de boeien werd geslagen en afgevoerd in een arrestantenwagen. Diogenes, die met de rest van de toeschouwers had staan kijken, hoorde een agent zeggen dat de man zou worden afgevoerd naar Bellevue Hospital. Terwijl de deuren achter hem dichtsloten, brulde Ferenc dat hij uit de toekomst kwam... en loeide hij keihard Pendergasts naam.

Diogenes, die zich net als Mithridates tegen vrijwel alles gehard had, raakte diep verontrust toen hij Ferenc zo roekeloos hoorde schreeuwen. Het leek geraaskal, maar met dit soort verhalen kon hij alles aan het licht brengen en verknallen.

Diogenes hield een koets aan en volgde de politiewagen. Wat een idioot, die Ferenc: de eerste de beste muntenhandelaar had hem kunnen vertellen dat de Stella's verzamelaarsmunten waren, nooit bestemd om in omloop te komen en dus niet normaal verkrijgbaar bij een handelsbank. In zijn koets achter de arrestantenwagen aan mijmerde Diogenes over het ironische feit dat iemand als Ferenc – briljant genoeg om mee te werken aan het ontwerp van de Marslander en om een machine te repareren waarmee je kon oversteken tussen parallelle universa – zich vergaloppte in een oliedom plan om snel rijk te worden. Gewoon door onvoldoende voorbereiding. *Sic transit gloria mundi.*

Na een rit van een kwartier door drukke straten vol rijtuigen hield de wagen halt bij een beveiligde achteringang van het Bellevue – een gebouw met dikke stenen muren dat eerder deed denken aan de Bastille dan aan een ziekenhuis.

De koets waarin Diogenes zat bleef aan de overkant van de straat staan, terwijl Ferenc zonder pardon het ziekenhuis in gesleurd werd, waarna de metalen deur achter hem dichtsloeg.

‘Dat is dan twintig cent, heer,’ zei de koetsier.

‘Ik zou graag even wachten, met uw welnemen,’ antwoordde Diogenes, om in het taalgebruik van de jaren 1880 te blijven. ‘Misschien zal ik nogmaals van uw diensten gebruik moeten maken.’ En hij overhandigde de man een zilveren dollar die nog geen uur geleden in de zak van een gezette passant op Broadway had gezeten.

‘Met genoegen,’ antwoordde de man, meer dan tevreden een tijdje te kunnen zitten niksen met een passagier die bereid was voor dat voorrecht te betalen.

Diogenes staaarde naar de dikke metalen deur waarachter Ferenc was verdwenen. Dit was hoogst onfortuinlijk. Had hij hem nu maar gedood toen hij de kans had – die perverse nieuwsgierigheid van hem had hem wel vaker parten gespeeld.

Hij dacht na. Ferenc was opgepakt en niet naar het dichtstbijzijnde politiebureau, maar naar het Bellevue gebracht; hij zou dus op een gesloten afdeling belanden. Wat nu? Hij kon alsnog proberen de man om te brengen. Dan moest hij een vermomming bemachtigen, zich voordoen als verpleeghulp of schoonmaker en toegang krijgen tot de betreffende afdeling. Dit vormde geen echt probleem: het enige wat drong, was de tijd.

De tijd... inderdaad. Hij keek omlaag naar zijn schoenen en broek – de enige kledingstukken die nog uit zijn eigen tijd stamden, tot nu toe onopgemerkt dankzij de modder en de ruimvallende cape. Terwijl hij daar zo stond te staren, zag hij onder de modder een stel eigenaardige schroeiplekken aan de omslag van zijn broek en op zijn werklaarzen. Hij wist dat Ferenc die helse machine van hem op een soort timer had gezet – hij wilde het portaal net zolang openhouden dat hij de munten kon ophalen, en dan meteen terug. Maar die vreemde plekken, in combinatie met het gekners dat Diogenes had gehoord en de rookwolken die hij uit de machine had zien opkringelen toen hij achter Ferenc aan het portaal betreden had...

Zijn gedachten werden onderbroken toen een grote, zwarte koets halt hield bij een andere ziekenhuisingang, de ingang voor het personeel. Het portier ging open en er stapte een elegant geklede man uit. ‘Elegant’ was misschien zwak uitgedrukt: hij had een rokkostuum aan met lange, zwarte jaspanden, een gesteven witte boord, een zijden strikdas met een diamanten dasspeld en een dichtgeknoopt vest waaroverheen in een glanzende boog een gouden horlogeketting liep. Op zijn linkerrevers zat een boutonnière: een paarse orchidee – een dendrobium – met daarnaast een bescheiden varenkrulletje.

Met grote belangstelling keek Diogenes naar het bleke adelaarsgezicht, de diepliggende saffierblauwe ogen achter de kleine, ovale brillenglazen, het blonde haar en de scherpe trekken die de kenmerken vormden van zijn eigen familie. Zijn gezicht had een verstrooide, afwezige of, misschien, kille uitdrukking.

Diogenes wist meteen dat dit professor Enoch Leng moest zijn, beroemd om zijn innovatieve behandeling van geestesziekten door middel van ingrepen in de hersenen zelf. Hij was ook bekend onder een andere, nog gedistingeerdere naam: Antoine Leng Pendergast, nazaat van een voornaam geslacht uit New Orleans en de oudoom van Diogenes’ eigen grootvader.

Hij zag de specialist achter de muren van het Bellevue verdwijnen.

Wat eerder hooguit domme pech had geleden, kon nu weleens uitlopen op een ramp. Heel binnenkort zou Leng kennismaken met

Gaspard Ferenc, de ‘geestesgestoorde’ die beweerde uit de toekomst te komen... en die zou roepen dat ene Pendergast hem moest komen redden.

Het had geen zin meer zelf het ziekenhuis binnen te gaan. Alles hing nu af van wat Leng zou doen. Hoewel de koetsier protesteerde dat dit nergens voor nodig was, stak Diogenes hem nog een zilveren dollar toe en bleef zitten wachten.

Nog geen uur later kwam Ferenc door de personeelsingang naar buiten. Hij kon zich amper overeind houden en werd de koets in geholpen door een jonge man met een witte doktersjas aan. Leng volgde, en enkele minuten later vertrok het rijtuig. Diogenes gaf zijn eigen koetsier opdracht op enige afstand te volgen.

Lengs glanzende karos reed in zuidelijke richting, de armste buurten van de stad in, om uiteindelijk aan te komen bij Five Points, de beruchtste sloppenwijk van heel New York: een doolhof van nauwe steegjes en smerige hofjes – hier woonden de armste, wanhopigste New Yorkers. Het feit dat een rijtuig als dat van Leng ongemoeid door zo’n poel van armoede en verderf kon reizen was veelzeggend. Diogenes’ koetsier leverde nu waar voor zijn twee dollars door een opvallend pistool te trekken om te zorgen dat hun eigen rijtuig, veel minder chic, ook zonder problemen kon doorrijden.

Lengs koets stopte bij een somber ogend gebouw aan Catherine Street. Daar stond een ongewassen ogende meute, aangelokt door het uithangbord boven de ingang, waarop met vergulde letters J.C. SHOTTUMS KABINET VAN NATUURLIJKE PRODUCTIES EN RARITEITEN stond. Het rijtuig bleef even staan; de paarden schraapten met hun hoeven over het plaveisel en Leng stapte uit, met zijn arm beschermend rond de weerloze Ferenc geslagen. Maar in plaats van het Kabinet via de hoofdingang te betreden, verdween hij onmiddellijk door een zijdeur.

Diogenes vroeg zijn koetsier het rijtuig naar een veiliger plek aan het eind van de straat te brengen en daar opnieuw te wachten. Hij wist het nodige over zijn voorvader, Enoch Leng. Hij wist dat onder Shottums Kabinet – en onder een groot deel van de wijk Five Points – een labyrint van tunnels en gangen liep, de overblijfselen van een

waterreservoir dat allang niet meer in gebruik was en dat Leng in het geheim gebruikte voor zijn gruwelijke experimenten.

Het zou veel gevaarlijker zijn Leng naar dat doolhof te volgen dan het ziekenhuis binnen te glippen. Maar zijn rijtuig was bij de ingang blijven staan. Als er iets ging gebeuren, dan gebeurde dat heel binnenkort.

Nog een uur later werd Diogenes' geduld beloond. Vanuit de zij-ingang verscheen een onooglijk, misvormd mannetje dat een gestalte voor zich uit dreef over de modderige stoep, Lengs rijtuig in. Deze gestalte was in een wollen deken gewikkeld, maar daaronder was heel even een stel bleke blote voetjes – vrouwelijk, zo te zien – zichtbaar voordat de persoon het rijtuig in gewerkt werd. De man blafte een bevel en het rijtuig zette zich weer in beweging. Even later reed het Diogenes' voertuig voorbij.

Terwijl Diogenes nog zat te dubben of hij het rijtuig zou volgen, verscheen Leng weer. Met haastige passen liep hij de straat in. Eerst dacht Diogenes dat hij zijn rijtuig achterna wilde, alsof dat per ongeluk zonder hem vertrokken was, en hij verzocht zijn koetsier Leng te volgen. Maar nee: Leng was gewoon op weg naar Ferry Street, een minder gevaarlijke zijstraat, waar een stel rijtuigen bij een standplaats stond te wachten. Leng hield er een aan, stapte in en reed langs de scheepswerven naar het noorden.

Diogenes hoefde zijn koetsier niets te zeggen, merkte hij: de man klapte al met de leidsels om het paard aan te sporen.

Lengs rijtuig had er een pittig vaartje in. De boulevards werden allengs breder en rechter toen ze het modernere deel van de stad in reden, dat als een raster was aangelegd. Een paar minuten later minderden ze vaart en besefte Diogenes waar de rit naartoe ging. Opmerkelijk, dacht hij, dat het Leng zo snel gelukt was Ferenc informatie te ontfutselen.

'Langzaam aan,' zei Diogenes gedempt. 'En stop hier links even om te wachten, brave borst.'

'Komt voor de bakker, heer,' antwoordde de koetsier.

Hij zag Leng uitstappen en snel de stoep over lopen; hij bleef even

staan om een paar zijstraten in te turen die vanuit Longacre Square naar Broadway liepen. Ongetwijfeld was hij op zoek naar één bepaald steegje – de steeg met het portaal. Het werd Diogenes bang om het hart.

Nu stak Leng Seventh Avenue over – dwars door grote plassen water, zodat zijn dure kledij onder de modder- en vuilspatten kwam te zitten – en dook een steegje aan de overkant in: een goor, doodlopend straatje met de naam Smee's Alley.

'Blijf hier wachten,' zei Diogenes. Hij stapte uit en liep haastig naar datzelfde steegje. Bij de ingang hield hij zijn pas in en deed alsof hij naar zijn zakhorloge tastte om te kijken hoe laat het was. Hij zag Leng om zich heen kijken en met zijn wandelstok met gouden handvat door de lucht zwaaien, heen en weer alsof hij op zoek was naar iets onzichtbaars. Maar goddank was het portaal nog steeds spoorloos.

Na een paar minuten was Diogenes' ergste angst verdwenen. Hij liep langs het steegje en ging een dranklokaal binnen, waar hij door het raam vol vliegenpoepjes kon zitten kijken wat Leng deed.

Leng liep van de ene naar de andere kant van de steeg, bleef wel tien keer staan, keek om zich heen, tuurde reikhalzend naar een van de gevels, rijkelijk met affiches beplakt, en drukte af en toe zijn handpalmen tegen de bakstenen muren of bukte zich om de kinderkopjes te inspecteren. Hij tikte met zijn stok op de keitjes en priemde ermee in de lucht. De tijd verstreek; er kroop een winterse schemering over de stad heen. Uiteindelijk beende Leng zichtbaar gefrustreerd de steeg uit, wenkte met een gekromde wijsvinger die Diogenes deed denken aan Titiaans *Johannes de Doper* een nieuw rijtuig en was even later in de duisternis verdwenen.

Diogenes had hem kunnen volgen, maar besloot dat niet te doen. De catastrofe waarvoor hij zo bang was geweest, had zich voltrokken. Ferenc was uiteraard dood of zou dat heel binnenkort zijn – maar Leng had hem al alles ontfutseld wat hij nodig had. Dat betekende dat Leng wist van Pendergast, Constance en de tijdmachine. Hij wist waar het portaal was verschenen en was ernaar op zoek gegaan. Als hij kans had gezien erdoorheen te springen, de eenentwintigste eeuw in, zou

dat een ramp geweest zijn... want het lot van zijn wereld, zijn éígen wereld, stond op het spel. Diogenes dankte de voorzienigheid dat het portaal er niet meer was. Hij had een donkerbruin vermoeden dat Ferenc de machine veel te ver opgevoerd had en veel te lang aan had laten staan terwijl hij rondlummelde in dit parallelle universum. Op het moment dat hij achter Ferenc aan het portaal in gestapt was, leek de machine al oververhit te raken. Waarschijnlijk was er iets doorgebrand en was het portaal verdwenen, misschien voorgoed.

Diogenes was zo bezig geweest met het onmiddellijk dreigende gevaar dat hij er niet bij had stilgestaan dat hij hier weleens, samen met de anderen, voor eeuwig gestrand kon zijn.

Hij liep de taveerne uit en klom weer aan boord van het klaarstaande rijtuig.

‘Waarnaartoe, heer?’

Diogenes bleef even zwijgend zitten peinzen over de nieuwe situatie. Met of zonder portaal moest hij een groot aantal dingen zien te regelen. Maar om te beginnen moest hij in gedachten een schaakbord opstellen, nadenken over de positie van de stukken en beslissen wat zijn volgende zetten moesten worden. En daarvoor had hij een uitvalsbasis nodig. Leng wist dat niet alleen Constance Greene hier was, maar ook zijn, Diogenes, eigen broer Aloysius – en die wetenschap maakte hem oneindig veel gevaarlijker.

Maar er was ook iets waarvan Leng niet op de hoogte was.

Diogenes schraapte zijn keel. ‘Mijn brave borst,’ begon hij. ‘Weet jij misschien ergens een kamer te huur? Bij voorkeur rustig, buiten het hoefgetrappel. Misschien in een buurt waar mensen zich gewoonlijk niet met andermans zaken bemoeien?’

‘Jazeker, daar kan ik voor zorgen,’ antwoordde de koetsier, en hij schudde weer met de leidsels.

Anderhalve kilometer verderop hield luitenant-commandant Vincent D'Agosta zich moeizaam in evenwicht op een stenen richel onder het raam op de bel-etage van een villa op de hoek van Fifth Avenue en Forty-Eighth Street. Hij was tegen de ruwe gevel op geklommen in de hoop ongemerkt naar binnen te kunnen glippen, maar begon langzamerhand zijn bedenkingen te krijgen bij dit plan. De ongelijkmatige steenblokken, rechthoekige vormen in het donker, waren ijskoud onder zijn vingers. En het was donker – donkerder dan hij ooit gedacht had dat het kon zijn aan Fifth Avenue. Dat had voor- en nadelen: het voordeel was dat geen voetganger of passerend rijtuig getuige kon zijn van zijn erbarmelijke klimpogingen; het nadeel was dat hij zelf amper kon zien wat hij deed.

Hij keek omhoog naar het raam op de tweede verdieping, dat openstond; de gordijnen bolden op in de bries. Lengs Igor-achtige assistent, die sadistische hufter van een Munck, was vlak voor hem tegen de gevel op geklommen, had dat raam geopend en was naar binnen gegaan – precies wat D'Agosta had moeten verhinderen.

Hij stak zijn hand uit naar de volgende richel, greep zich vast aan een latei, vond een steun voor zijn voet en kwam aan bij een stuk gevel met uitstekende stenen en slordige brokken mortel, waaraan hij ruim voldoende houvast had. Hij probeerde zijn luid bonzende hart te negeren, hees zich weer een stuk verder omhoog, bleef even staan om op adem te komen, keek vastberaden níét omlaag en voelde zijn spieren trillen en schokken van de ongebruikelijke inspanning.

Onder geen beding mag Constance je zien, had Pendergast gezegd. Als Munck komt opdagen, hou je hem tegen. Misschien zul je hem moeten doden. Nou, hij had hem niet tegengehouden: als een volleerde

gevelartiest was Munck tegen de muur op geklommen en het huis binnengedrongen voordat D'Agosta vanuit zijn schuilplek aan de overkant van de straat ook maar kon reageren. Maar D'Agosta kon Constance Greene, die binnen zat, niet waarschuwen. Dan was het spel meteen uit.

Dus wat was hij nu aan het doen? Breek je nek voorzichtig, hield hij zichzelf voor.

Nog anderhalve meter tot aan het openstaande raam, meer niet – alleen boden de steenblokken hier weinig houvast, hij kon zich niet omhooghijzen. Maar hij móést verder: straks begaven zijn spieren het en viel hij.

Vanaf het smalle randje boven het ondergelegen raam schoof hij naar de rand. Iets verderop zat een ring in de muur, die de metselaars daar vastgezet hadden. Zonder er verder bij stil te staan spande hij zijn spieren voor een sprong door de leegte, strekte zijn arm en zag kans de ring te grijpen. Hij hees zich omhoog, wurmde zijn voet de ring in, graaide blindelings naar de schuin aflopende vensterbank en kon zich vastgrijpen aan het houten kozijn. Plotseling verkruimelde de mortel onder zijn voeten en in paniek sleurde hij zich met zijn laatste krachten omhoog, de vensterbank over, en rolde halsoverkop de donkere kamer in. Daar bleef hij op de vloer naar adem liggen happen. Zijn hart bonsde; zijn handen, vingers en knieën zaten onder de pijnlijke schaafwonden.

En dit alles was begonnen door een ruzie met Laura, zijn vrouw. Zij had haar biezen gepakt, en in een opwelling van woede was hijzelf naar Pendergast toe gegaan en had hem tegen beter weten in beloofd te zullen helpen. Uiteindelijk was hij dankzij dat huiselijke akkefietje vanuit zijn gerieflijke eenentwintigste-eeuwse leven in de negentiende eeuw beland, waar hij nu lag te hijgen op de vloer omdat hij achter een moordlustige klootzak aan zat die normaal gesproken al meer dan honderd jaar dood had moeten zijn.

Donders, hij kon maar beter opschieten. Hij hees zich in de donkere, verlaten kamer overeind, trok de Colt .45 uit zijn zak, liep op zijn tenen naar de deur en trok die onhoorbaar open.